

Бојана Стојановић-Панићовић

ПРОЋИ НЕВИДЉИВ

ЕГИПАТСКИ САН

за С. Д.

Тек полетесмо с писте
А бакље нам осветлише пут
Кроз будоаре пирамида

Кроз једва проходан
Уски пролаз
Устајалог мириса
Миленијума

Зов из Дуждеве палате
И њених тамница
Влажних подрума
Који утапају сужње

Можда је последња
Утеха скарабеја
Да ћемо ипак
Живети вечно

Као у аутобиографији
Долазећег
Све се сложило
У посмртној гримаси

Оног који
Одлази
А остаје присутнији
Од нас

Јер у том сну
Сви живимо
По његовој вољи

И наше речи
Старије су
Од костију

ИСИЈАВАЊЕ

Већ данима нико ме не зове
не ремети дневну сатницу
не проверава јесам ли напољу

Или можда нисам не
на граници невидљивој.

Јесам ли дакле *унућраиња*
или сасвим мало *сиољашња*,
где сам себи унутра
а где споља
на рубу променљивом.

Пред вратима у углу
остављен празан чанак
без хлеба и воде
без меса и суза –
док посвуда веје ситна со...

Склоних се зато
међу кућне ствари
које одавно не користим.

Постадох спокојни део
намештаја
посуђа
замена за штафелај.

Самујем
као сребрни самовар
блистам се.

Из мене навире
медена течност
ал смрзнут је
мој лик на стаклу.

Већ данима
нико ме не зове
нико не обилази

Шпијунка је безнадно
заклопљена
квака на вратима
отпала
на капији чами
сасушен венац.

Само у белој
само у муњевитој
фигури светла
неко тамом
ка мени путује.

ОВО И ОНО ВРЕМЕ

Каїарини, to England

Развући време
као рибарску мрежу
кроз коју пропадају
сати
као у бунар
без дна
а ипак се таложе
у речни муљ

у топљено
злато

Ово и оно време
Од јуче
Од пре неког
Трена
Одувек

Може се одмотати
као фолио
дрхтавих пејзажа
старих мапа
где Земља је равна
и напоредна

Може се уселити
као дух у лампу
у напуштену преслицу
што обавља
тајни налог ткања
женске косе и бршљана –

Кроз посвећени чин
зарука
помало инцестуозан
јер спаја пороке
лепоте и минулог

Између два чекања
десиће се:
оно што већ је прошло
и оно које ишчекујемо
као завет младенаца
као заувек осмехнуто

Док у највишим кулама
не одзвони гонг
за завршни наступ
жртве
за последњи урлик
гомиле

И крв с градског трга
Као извор
У дубини
Не прокључа

ИКАРОВ ГЛАС
For M. P.

Тамо где летиш
куда пловиш
лак као зрак
као звездана прашина

Ко повлачи уже
што оставља ране
на бедрима
и белег самоће
попут трнове круне
попут отровне стреле

Тамо је високо
и дубоко
меко и оштро
као на Прометејевој литици
на орловом крвавом кљуну

Тамо остајеш без тела
отпада с тебе као оклоп
стресаш га као ноћну капсулу
тешку од твог гласа
у којој дишеш
у којој се будиш
а не видиш себе

Док крила-шаке лебде
над звучним пределом
поцрнелом короном
над опиљцима гласа
распршеног

натраг
далеко
у чељуст октаве

ЕХО

Заборав се уселио у твоје лице
Тамо где никаква слутња не помаже

Ни потврда водене збиље
Да то одиста јеси ти

Скрама воде још чува
Тренутак оклевања

Пре него што га заувек
Препусти виру

Од једне замишљене тачке лица
До дна веће је растојање
Него између твог гласа и одјека

Што се одбија
О камене ложе гладијатора
И прозрочне тоге сенатора
намочене крвљу

У сваком пехару
У свакој здравици победнику
Мрачни лагум
Осветљен је одоздо

И кап отрова
На змијском језику
Преточена је у шушљи звук
Дентала

У случајну карму

У одложен ехо

СФЕРИЧНА КУГЛА

Причиниће ти се једном
Да боравиш
У соби кривих огледала
Где све што је лажно
Постаје истинито

У њима нема изобличења
Руке остају на свом месту
Врат на свом
Једино се ноге
Пружају у бесконачност

И лице постаје
Сферична кугла
Издељена на
Зоне дана и ноћи

Насликана
Чиста светлост
Дестилована на елементе
Од којих је
Бар један бестелесан

Лебдећи
У загрљају линија

Тела замењују путање
Душе се селе на југ

САМО У ОВОМ ЈЕЗИКУ

Само у мом
Само у овом језику
Могу да говорим о
О неприпадању
Сталном
Повременом
О ономе чега нема
А могло га је можда
Једном бити

У укрштеним светлима
Која те боје златом
Camerae obscurae
У свести да си увек
Мањи од града
Чак и кад почну
Да пуцају чиреви на
Обогаљеним трговима

Брисани простор
Којим трчиш
И бежиш опет –
Од чега, од кога –
На измењеном
Тлоцрту светилишта

Ту је да те подсети
Да никад мање
Никад више
Нећеш укротити
То присуство
То осећање
Свагдање
Клиничке смрти

АЛИСА

Крећем се у маленом простору –
Из собе у кухињу
И назад до балкона
До светларника каде
И столице за љуљање

Моји покрети
Сљубљени су с предметима
Ћинђувама
Техничким уређајима
Који цвиле и јаучу
Читаву ноћ
А опет безгласни
Одазивају се само мени

Како да савладам
Коцкасти простор
У коме је све смањено
Иако под лупом
Делује тако увеличано
До бесмисла
Џиновског нарастања
И рушења таванице

Дај ми тај кључић
Од вратанаца Белог зеца
Дај ми његов цепни сат
Подмазан рибљим уљем

И спазићеш моје тело
Како јача и снажи
Прераста те зидове

Како се наједном помаља
Из оног
далеког
димњака

ДРУГИ ПРОЛАЗАК КРОЗ БРАНДЕНБУРШКУ КАПИЈУ

Није сваки улазак у град исти:
некада је довољно
додирнути кожу
неке старе куће,
па да се врата пећине
отворе.

Некада се водом до њега стиже:
спајањем обала
једне, или две реке,
дубинским кадром
којим се мореуз
претапа у море.

Овде мораш другачије:
прилагодити корак
таласању облака
и њиховом тренутном снимку.

Потапшати коња по сапима,
огрнути плашт,
исукати мач,
поздравити узаврелу гомилу.

Проћи невидљив кроз ваздух.